

- Phật dạy cho chúng ta chân tướng của vũ trụ nhân sinh. Sinh mạng của chúng ta chúng phải mở mắt

- Cho nên cái kiếp luân hồi, vào trước thời kỳ Đức Thích Ca Mâu Ni Phật cho xuất hiện tại thế gian này, thì trong các tôn giáo của nhân Đấng cũng rất lưu hành. Cho nên đây là một sự thật, chúng ta nhận được phải biết nhân quả là thông ba đời. Tức là có đời quá khứ, đời hiện tại và đời vị lai. Vì vậy cho nên chúng ta không chỉ là khi tâm đang niệm, mà tất cả những tác động phải vì xã hội chịu lấy trách nhiệm, phải vì lợi ích xã hội chịu lấy trách nhiệm, càng phải vì đời sau của chính mình chịu lấy trách nhiệm. Hiểu rõ được sự thật này, hiểu rõ được lý này, thì chúng ta khi tâm đang niệm, ngôn ngữ tác động tự nhiên sẽ chuyển.

- Tất cả chúng sanh trải qua vô thời kiếp đời này, chúng biết mình đang ở đâu. Phật trong các kinh luận thường nói: Tâm là chính mình, cái mà Thích tôn nói là bản lai diện mặt trước khi chưa có sanh ra, tức là chính mình.

- Chúng sanh đã mê, cho là tâm ở trong thân, chúng biết rằng huân tập tại chân tâm của mình. Lời càng chúng biết sự hà đả, cùng với sự vất vả là hiện tượng của hiện tại trong tâm mình, là tất cả mình tác động sanh ra. Cũng giống trước mặt là tâm ý của chính mình biến hiện ra. Nếu như mình làm chuyện, thì có thể biến hiện ra tất cả đều là công nghiệp. Trong tâm của mình chúng có hạt giống, thì đâu có thể biến ra được. Hiểu rõ được lý này thì tâm sẽ bình lặng, gặp được karmic cũng là tâm biến hiện ra. Ví như năm mùng, những công nghiệp thì ẩn hiện ra đều là chính mình những việc biến hiện trong mùng, chúng phải từ bên ngoài đến. Khi sự chúng ta cũng giống như đang trong giấc mơ, chỉ là chúng ta chúng thức tỉnh mà thôi. Ngài Vĩnh Dao đời sơ có nói: "Giác ngộ không không vô đời thiên". Đây là lời nói sau khi chúng được.

- Những đời này giàu sang là do kiếp trước tu mà được. Nếu như đời này chúng có thích làm việc thiện và bố thí, khi phước báu đã hưởng hết thì đời sau sẽ phải thiếu. Khi nghèo khổ thì nghèo khổ, nghiệp giàu có thì nghiệp giàu có. Những giàu ngày ngày đến đến quán ăn, tham dục hưởng thụ, sát sanh tự nhiên phải chịu hậu quả. Thế nên những giàu sau khi chết rồi thì đi tam ác đạo cũng chịu hậu quả. Khi ngu si chỉ biết tranh danh đoạt lợi, kẻ thù chỉ là một kẻ thù không, những kẻ đã tạo ra thì nghiệp vô biên. Cho nên nói luân hồi là do chính mình tạo ra.

- Mọi người đều có một quá khứ của họ. Bôn ba khắp nơi, trải qua mấy mươi năm, hỏi từng người giấy lát thọ hưởng nhiên như gì của mình. Số số vật vật của họ thì tuồng như là thọ có. Nhưng những số vật này, cuối cùng rồi cũng có thể biến hoại, cũng là vô thường. Vì họ sinh ra biến hóa trong từng sát na, nhanh như điện quang, vậy chấp là diệt mất. Cũng giống vậy lại cứ tưởng là tiền đồ gấm vóc. Tuồng như có thể có được vật gì thọ có. Song lẽ gì như mây khói, nắm bắt chẳng được. Thân thọ sát na đã trở thành già, không thọ nào vĩnh viễn đều là 18 tuổi. Khi vậy sinh ra là đã hưởng vật phồn mà vào, chẳng có một giây ngừng nghỉ. Thân thọ còn chẳng thọ gì được, huống chi là vật ngoại thân. Cho nên trong kinh nói: "Ân oán quá khứ số niệm pháp, huống hốt như mộng", "Ân oán hiện tại số niệm pháp, do như điện quang", "Ân oán vậy lại số niệm pháp, do như phù vân, hốt nhiên như khói".

- Thọ có số vật đều là gì tưởng như họ hiện ra do nhân duyên hòa hợp. Duyên thọ thì sanh, duyên tan thì diệt. Số sum họp của gia đình đều là nhân duyên: "Có ân, có oán, có đời nay, có trở lại". Trước khi cha mẹ sinh ra ta thì ta ở đâu, tưởng lại đi vậy đâu chấp thọ nghĩ qua, cũng chẳng cần nghĩ đến. Chẳng nghĩ đến là làm sao kiếm ra tiền, thăng quan phát tài, tranh danh đoạt lợi, thành gia lập nghiệp. Vì cái mộng sống sống vậy nên chấp mấy mươi năm mà bôn ba lao nhọc, tạo các tội ác. Các thọ tạo tác này đều là xu hướng đến đến con đường phiền não. Phiền não đều do tham sân si mà có.

- Hiện nay trên thọ giống người thì ít, khác thì nhiều, có thể thấy cái thọ giống này là ngũ trước ác thọ, giống như căn nhà lửa. Đời này xem thọ không nên oán trách người. Bởi lòng chấp niệm giống thì hay ác đều đáng đáng an nhiên. Mọi người tu chơn khác nhau, khác không cách chi thay thọ được. Nếu có thể thay thọ thì thọ pháp pháp Phật đời đời bị số mệnh đã giúp chúng ta siêu thoát ra khỏi tam giới rồi. Phật, Bồ tát chẳng có thể làm tăng thọ hưởng duyên.

- Thọ gian này sanh thọ già bệnh là nơi khổ đau mà bắt cứ ai đều chẳng có cách chi tránh miễn được. Chẳng những khổ bệnh cùng đau khổ, người phú quý vậy có nơi đau khổ như nhau. Giác ngộ được thọ gian là vô thường, sanh thọ là vô thường, đời người quá thọ là khổ, Cũng vậy là chơn thọ thì không họ. Thọ có vật trên thọ gian đều chẳng phải thọ thọ, đều giống như huyễn hóa.

- Thọ gian chẳng thọ nhìn thọ, tuy nhiên nếu anh đi xem hát thì số dạo hàng họ. Đời người chẳng qua là một vật vô ích mà thôi. Khi chúng ta gặp mình thọ như gì, hãy thọ nghĩ đến cũng giống trong mộng đó còn như được rồi rõ ràng. Đời người rồi cũng như cũng mộng, quở là chẳng chơn thọ. Cho nên hà tất phải làm khó cho chính mình, hà tất phải tạo tác ác nghiệp.

- Thọ, xuất thọ gian chẳng có một vật vắng sanh là chơn thọ, ngoài ra đều toàn là giả dối. Nhưng

thỏ hỏ giỏ y anh đỏ trong lòng đỏ n cuỏ i cùng toàn là mỏ t mỏng trỏ ng rỏ ng, cái chi cũng chỏ ng đỏ c cỏ . Nhỏ ng ngỏ i ngu si khỏ đỏ i mỏ i đỏm danh vắn lỏ i đỏ ng, ngũ đỏ c lỏ c trỏ n cỏ a thỏ gian đỏ vào trong lòng – còn ngỏ i hỏ c Phỏ t đỏm tam thỏ a phỏ t phỏp đỏ vào trong lòng cũng đỏ u sai cỏ (tỏ c là nói lúc sỏ p vắn sanh). Cái giỏ mà đỏm đỏ trong lòng, đỏ n lúc lâm chung 1 thỏ cũng chỏ ng mang theo đỏ c.

- Trên thỏ giỏ i này chỏ ng có mỏ t vỏ t gì chúng ta có thỏ mang theo đỏ c – chúng ta đỏ n thỏ giỏ i này chỏ ng mang theo chi cỏ , mai sau lúc ra đi cũng chỏ ng mang theo vỏ t gì cỏ , duy chỏ có nghiỏ p theo mình – nghiỏ p lỏ c chỉ phỏ i chúng ta vào lỏ c đỏ o luân hỏ i. Phỏ t trong kinh thỏ ng khuyên chúng ta thỏ gian này là: "Vỏ n ban tỏ ng bỏ t khỏ " – chỏ ng có mỏ t thỏ nào có thỏ mang theo đỏ c.

- Thỏ gian không luỏ n thay đỏ i nhỏ thỏ nào đi nỏ a, trong muôn ngàn thay đỏ i y chúng ta phỏ i cỏ u sỏ bỏ t biỏ n – sỏ bỏ t biỏ n duy nhỏ t tỏ c là niỏ m Phỏ t cỏ u sanh Tỏ nh Đỏ . Thỏ i cuỏ c hiỏ m ác, tai nỏ n đỏ n đỏ p – chúng ta muỏ n làm viỏ c thiỏ n nhỏ ng viỏ c thiỏ n thỏ ng là gian nan trỏ ngỏ i – nỏ u chỏ ng có tâm thanh tỏ nh, chỏ ng có trí tuỏ và đỏ nh lỏ c thì không có cách chi đỏ i phó vỏ i tai biỏ n – cho nên tâm nhỏ t đỏ nh phỏ i thanh tỏ nh, phỏ i đỏ nh đỏ c mỏ i có trí tuỏ biỏ t làm cách nào đỏ giỏ i quyỏ t vỏ n đỏ .

- Có nhiỏ u ngỏ i nhỏ n mỏ nh rỏ ng: "Phỏ i nên chú trỏ ng dinh đỏ ng, có nỏ n y hỏ c tiỏ n bỏ mỏ i có thỏ bỏ o trì sỏ c khỏ e và sỏ ng lâu". Tuy nhiên chúng ta thỏ y có rỏ t nhiỏ u ngỏ i sỏ ng cuỏ c sỏ ng cỏ c khỏ khó khăn, hỏ hỏ ng ngày ăn uỏ ng đỏ m bỏ c thiỏ u thỏ n, vỏ n chỏ ng có gì gỏ i là dinh đỏ ng cỏ , cũng chỏ ng cỏ n ăn thỏ c bỏ đỏ ng nhỏ ng vỏ n sỏ ng rỏ t khỏ e mỏ nh vui vỏ , cũng rỏ t trỏ ng thỏ . Hiỏ n nay trên toàn thỏ giỏ i tai nỏ n quá nhiỏ u, nhỏ ng ngỏ i có phỏ c báu tai nỏ n dù lỏ n đi nỏ a cũng có thỏ vỏ t qua – cho nên phỏ i hỏ c tỏ p thanh tỏ nh, thiỏ n lỏ ng, tiỏ t kiỏ m, tích phỏ c - đỏ trong đỏ i tai nỏ n tỏ cỏ u đỏ phỏ c.

- Ngỏ i xỏ a nói: "Hỏ a tỏ miỏ ng ra, lỏ i nói không cỏ n thỏ n nhỏ thì là nhỏ hỏ ng đỏ n sỏ vinh nhỏ c cỏ a cá nhân, lỏ n thì đỏ n đỏ n nỏ c mỏ t nhà tan", nhỏ ng sỏ viỏ c này chúng ta tỏ trên lỏ ch sỏ có thỏ thỏ y đỏ c rỏ t nhiỏ u – lỏ m lúc ngỏ i nói là vô tâm, mà kỏ nghe lỏ i có ý – thỏ ng thỏ ng cùng ngỏ i kỏ t chỏ t mỏ i oán thù mà chính mình không hay không biỏ t, tỏ mình nhỏ t đỏ nh phỏ i cỏ n thỏ n.

- Sanh, lão, bỏ nh, tỏ tỏ cỏ chúng sanh đỏ u vô phỏ ng tránh miỏ n đỏ c. Thỏ giỏ i tỏ cỏ đỏ u là giỏ cỏ vì là chỏ ng mang theo đỏ c, đã biỏ t nó là giỏ thì hà tỏ t lỏ i phỏ i so đo tỏ ng ly tỏ ng tí.

- Chúng ta hiện nay không luận là đời ngũ hành, đời số, đời vật đều là giả dối đều có chúng phải chết – đời này phải bị diệt. Cái tâm giả này thọ hưởng thọ hưởng có thể đời thay, từng giây từng phút đều đang biến đổi.

- Giả như chúng ta có thể nghĩ đến những ngũ hành vạn sinh kia, chúng ta có hẳn được cái đâu nào – nếu như sánh bằng hình thì chúng phải chúng ta đã vạn sinh rồi sao, cho nên sánh không bằng hình - vậy ta thoát nghĩ đến đây, cái tâm chúng ta cao ngẩng mà kia tự nhiên không còn nữa – cho nên cùng ngũ hành thì gian so sánh, phải nên cùng ngũ hành đã vạn sinh kia để so sánh, vậy thì là đúng. Nếu nói cái này tôi cũng giả cái kia tôi cũng giả, chúng chúng bằng tôi vậy thì đời sau vẫn phải trôi lăn trong luân hồi luân hồi mà thôi. Nếu như cảm thấy tôi rất giả thì cái tâm ngũ hành kia liền nên dĩ nhiên – cho nên phải hiểu cái chúng không bằng ngũ hành, vì cái này không bằng ngũ hành, thế thì không bằng ngũ hành – tự sáng đến từ lâu thời niệm Phật, thì đó là đúng.

- Thế giả này anh nhìn thấu rồi, nhìn rõ rồi, nhìn hiểu rồi thì là tốt – chúng có chi cái thì chúng cần nhìn nữa, có thể đi được rồi – khi chúng nhìn qua cảm thấy rất hy vọng lòng, sau khi nhìn rồi thì chúng hy vọng lòng – phải nên ra đi, đây là lúc mà chúng ta thời thừa niệm Phật của sanh Tánh Đức.

- Phật trong kinh Kim Cang nói rất hay: "Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng" – chúng những tướng trong mộng là hư vọng mà ngay cảm sum la vẫn tướng trước mắt chúng ta đây cũng chúng phải chết.

- Con ngũ hành đời vật cảm nhận giả thì thọ hưởng hay được sự xuất, đời vật cảm nhận giả ác có thể sanh khởi tâm số sát, kẻ thọ hưởng giả thì ác cảm thấy đều phải chuyển.

- Khi gặp cảm nhận thì trong lòng như nhấm, khi gặp cảm nhận nghe thì trong lòng không thấy thì cũng phải nghĩ đến niệm Phật, chuyên tâm niệm Phật thì có thể chuyển cảm nhận giả.

- Thế xuất thế gian tốt cái pháp đều là vô lượng nhân duyên chúng sanh ra. Thế gian tốt cái pháp chúng có ngũ hành nhiên sanh ra – 1 bất niệm, 1 chén cảm đều là niệm đời.

- Trong cuộc sống ngày thường chúng ta tiếp xúc đến, thốt ra mà nói đến chúng ngoài nhân duyên quố báo – nhưng vì c v n v t này phạm phu chúng hiểu được chúng ta thốt, b m t tí oan c thì liền oán trách người, chúng biết đây là t làm t ch u – cái nhân t mình đã t o trong quá khứ hoặc là cái nhân đ i tr c đã t o, bây giờ g p đ c duyên kh i hi n hành quố báo hi n thì đ c ng nhiên ph i nh n ch u – t o thì n nh n thì nh n đó là thì n quố , t o ác nh n thì nh n đó là ác báo, không th tránh mi n đ c. Chúng ta tr c kia t o đó là ác nh i thì n ít cho nên m t đ i vì c v a ý thì ít, vì c không v a ý thì nhi u, đây là trong đ i quá khứ t o ác nghi p nhi u, đây g i là nghi p chúng – chúng ng i cái gì? Chúng ng i thanh t nh tâm, chúng ng i ch n nh b n tánh.

- Bên cùng, bên th t là đang thố báo thì gi ng nh là đang tr n v y – đ i tr c t o ác nghi p thì hi n nay đang lo thố báo, báo h t thì xong r i. N u chúng có nh ng thố quố báo này đang ràng bu c l y thì tránh không kh i l i ph i t o nghi p n a. K b n cùng chúng có kh năng t o nghi p – vì nh ng tr ng h p này đ u ph i tiêu ti n, còn ng i b n th t thì không có đ s c kh e đ t o nghi p, th t tránh đ c r t nhi u cái duyên đ t o ác nghi p.

- Có m y ai có th vào lúc này h i đ u, có m y ai bi t nghĩ đ n t ng lai ph i đ a l c tr m luân – đây là s th t, m t tí đ u chúng gi .

- L i t c th ng nói: "L c c c sanh bi" – ch bi này chúng nh ng nói đ n năm cu i c a đ i ng i, n i bi ai th t s là sau khi ch t – sau khi ch t đ a l c tam đ thì đó quố th t là bi ai.

- N u nh có ng i th t s s p ch t ph i đ a đ a ng c, gi phút này cái tâm th t s kh ng b c a h n ta s li n hi n ti n.

- Kh ph i bi t th t kh , chúng ta th gian ch u t t c kh chúng b ng cái kh ch u c a ng quố súc sanh trong tam đ chúng b ng cái kh trong đ a ng c – kh nh t là đ a ng c a t . Trong kinh Đ a T ng B tát b n nguy n kinh ch nói cái t ng c a kh đó th t t i mà nói ch ng ăn thua gì so v i cái kh trong đ a ng c, ch là m t gi t n c trong b c , cái kh c a đ a ng c không sao nói h t đ c.

- Lão c sĩ Lý B nh Nam tr c khi vãng sanh m t ngày, bu i chi u hôm y đ n m y đ a h c trò đi d o thì đã đem tin t c th l cho h c trò r ng: "Ngài ph i ra đi, chúng mu n l i n a". Ngài cho h c trò bi t r ng: "Th i cuộc đã lo n l m r i, cho dù ch Ph t B tát th n tiên có xu ng tr n

cũng chẳng có u đũa c nĩ – duy chỉ có một con đũa ng s ng là tĩ mình niĩ m Phĩ t cĩ u sanh Tĩ nh Đĩ"; đây là lĩ dĩ n dò sau cùng cĩ a thĩ y Lý.

- Thĩ gian tĩ t cĩ cĩ mĩ c cho nó qua, tĩ mình đem viĩ c cĩ a bĩ n phĩ n làm cho tĩ t thì là chính xác.

- Chúng sanh đũ u có phiĩ n nĩ, ân oán bĩ t bình đã tích lũy tĩ vô lĩĩ ng kiĩ p đũ n nay, chúng ta giĩ phút nào cũng đũ u gĩ p phĩ i, cĩ n phĩ i nhĩ n đũa c, đũ i vĩ i hoàn cĩ nh tĩ nhiên càng phĩ i nhĩ n đũa c.

- Nĩu nhĩ tĩ mình cĩ m thĩ y s ng chung vĩ i đũ i chúng cái chi cũng chẳng hĩ p, đó là tĩ mình đang sanh phiĩ n nĩ, vĩ n chẳng phĩ i đang hĩ c Phĩ t, hĩ c Phĩ t là phĩ i đem nhĩ ng thĩ này, li ti này viên dung trĩ lĩ i đem nó hóa giĩ i, cĩ nh giĩ i này là tĩ trong nĩ i tâm cĩ a mình sanh ra, vì thĩ cho nên phĩ i tĩ trong nĩ i tâm cĩ a mình đũ hóa giĩ i – mĩ t lòng mĩ t đũ phĩ i liĩ u sanh tĩ xuĩ t tam giĩ i – tĩ t cĩ thĩ trên thĩ gian này cùng ta chẳng có liên can, cĩ nh thuĩ n cĩ nh nghĩ ch tĩ t cĩ đũ u tùy thuĩ n, lĩ y viĩ c sanh tĩ làm trĩ ng; chúng ta là ngĩĩ i niĩ m Phĩ t lĩ y viĩ c vĩĩng sanh làm sĩ, sĩ vĩ quan trĩ ng đũ nhĩ t – ngoài viĩ c cĩ u vĩĩng sanh ra chẳng có bĩ t cĩ mĩ t viĩ c gì đáng đũa c đũ trong lòng.

- Nhĩ ng nhà đũ i phú quý đũ u là ngĩĩ i đũ i trĩĩ c đã tĩ ng ĩ trong Phĩ t môn niĩ m Phĩ t tu phĩĩ c mà không thĩ liĩ u sanh tĩ; trong đũ i này có quyĩ n có thĩ làm càng làm bĩ y, hĩ tĩ o tĩ i nghiĩ p đó sánh vĩ i ngĩĩ i thĩĩ ng nĩ ng hĩ n nhĩ u. Mĩ t ngĩĩ i thĩ t sĩ giĩc ngĩ là phĩ i lĩ y viĩ c sanh tĩ làm mĩ c tiêu.

Trích tĩ Tĩ nh ĩ nh Lĩ c toàn tĩ p HT. Tĩ nh Không

tinhoc.net